

ПОД ЗЕМЯТА

(Разказ на миньор)

Привечер дотича един работник в селото, гдето живееха семействата на миньорите, и извика:

— Нещастие!.. Земята се срути и затисна входа на една галерия!..*)

Ние се спуснахме бързо и стигнахме при мината. Входът беше затрупан... Да копаем, но где?.. Где точно под земята са нашите роднини, братя и другари?..

Стекоха се от вси страни: жени, деца, мъже, роднини... Викове, плач, олелия до небесата!.. Безпомощно отчаяние обвзе всички ни и никой не знаеше що да стори... Тъй мина цялата нощ, никой не мигна.

Дойде утрото, мина денят, настъпи втората нощ. Ние все се вайкахме, хленчехме и кърсехме ръце безпомощни...

В полунощ доприпка при нас един работник и запъхтян едвам прошепна:

— Братя, живи са!.. Едвам, едвам се чуват под земята!.. Викат!.. Ако сложите ухо до земята — чуват се!..

Тръпки полазиха по нас. Свалихме шапки и паднахме на колене.

— Това са техните души, викат за изход, — каза една бабичка и сълзи рукнаха на всички от очите.

А един стар миньор дигна глава и извика:

— Не!.. Те са живи!.. Викат за помощ. Грабвайте копачи и лопати, всички на работа!..

Боже мой, как всички се преобразихме изведнаж! Всеяки, който се държеше на крака, тръгна да копае.

Хвърлихме се там, гдето ни показаха и почнахме да копаем... Никога не съм виждал такава задръжна работа. Непрекъснато хвърчеха буци земя и, като по чудо, ямата ставаше все по-дълбока и по-дълбока.

Зората се сипна. Слънцето ни поздрави с усмивка. Ние не прекъсвахме работата. Дори и малките деца доприпкаха сутринта и с малките си ръчички и пръстенца чоплеха земята и прехвърляха малки буци.

*) Галерия — подземен вход в мината.